

Tabernakel 4

Een Bijbelstudie van Br.Braaksma:
DE TABERNAKEL.
DEEL IV.

Dát is een wonderbare spijze, de spijze, waar de Zoon uit leeft: de wil van Zijn Vader doen en die volbrengen, opdat Gods werk gedaan wordt. Maar, als wij deze spijs moesten gaan eten, dan zou het ons veel te zwaar zijn, evenals een baby nu eenmaal niet direct gevoed kan worden met bruine bonen en spek. Maar wat heeft God ons in Jezus Christus een wonderbare "voedsterheer" gegeven. Een moeder eet niet alleen voor zichzelf, maar ook voor het kind, dat zij voedt. En in haar wordt die spijze omgezet tot voeding, die de baby kan verdragen. Zo heeft ook de Goddelijke wijsheid het ons gegeven in onze gezegende Heiland Jezus Christus. Hij alleen doet de volmaakte wil van de Vader, die Zijn spijze is, maar Hij geeft die weer aan ons door, precies, zover wij het verdragen kunnen. En naarmate wij groeien, naar die mate zal ook de spijs vaster kunnen worden. Dat is de wil van de Heer. Het is een koninklijke Tafel en dat is naar het begrip van de Bijbel.

De Bijbel is georiënteerd op het Midden-Oosten. Heeft u wel eens een koninklijke tafel gezien in het Midden-Oosten of er van gehoord?

Als zo' n rijke vorst in het M.O. een maaltijd aanricht, dan staat men verwonderd te kijken, hoeveel soorten spijs en drank daarbij aanwezig zijn; in de hoeveelheid er van komt de grootheid en rijkdom van de gastheer naar voren. Het zijn maaltijden, die dikwijls uren duren.

De Bijbel spreekt ook van de rijke koningin van Scheba, die heel wat rijke tafels had gezien en zelf klaar had laten maken voor haar vorstelijke gasten. Maar de Bijbel zegt, dat, toen deze vorstin hoorde van de rijkdom en de grootheid van Salomo en van zijn wijsheid, ging zij naar Salomo toe, en was buiten zichzelf over wat zij daar zag. Een paar dingen troffen haar heel bijzonder: ten eerste de spijze van Salomo's tafel. Wat een overvloed en grote verscheidenheid van spijs en drank. En dan zegt zij in 1 Kon. 10 vers 8: "Gelukkig zijn uw dienaren, die gedurig in, uw dienst staan". Zij wenste wel één van zijn dienstknechten te zijn. Is dat niet wonderbaar? En Salomo is slechts een zwakke afschaduwung van Hem die komen zou. Salomo als vredevorst is een type van Jezus Christus, de grote Vredekonink. Jezus heeft Zelf gezegd in Matth.12 vers 42: "Meer dan Salomo is hier".

Maar welk een Tafel heeft de Heer voor ons bereid. Zalig zijn wij, als wij daar aan mogen zitten. Wat heeft God ons een rijkdom gegeven, een overvloed van spijs en drank, opdat wij zullen opwassen tot alle volheid van Hem.

Daar zijn nog wel veel heerlijke dingen van de Tafel te zeggen, maar hoe komt het toch, dat Gods kinderen zo'n geestelijke armoede hebben? Het kan zijn, dat men geen kennis heeft van deze dingen; maar het kan ook zijn, en dat is heel veel het geval, dat men niet de voorwaarden vervult om aan die Tafel te gaan zitten, want daar zijn voorwaarden aan verbonden, die toch niet te moeilijk zijn. Integendeel, God heeft het ons geschonken in Christus. Als wij maar werkelijk de Heer liefhebben en Hem willen volgen, kunnen wij gemakkelijk aan die voorwaarden voldoen. Nu gaan wij zien, welke spijze op deze Tafel staan. Dat lezen wij in Lev. 24 vers 5 - 9: "En gij zult fijn meel nemen en daarvan twaalf koeken bakken, uit twee tienden efa zal elke koek bereid worden; gij zult ze op twee stapels leggen, zes op één stapel, op de Tafel van louter goud, voor het aangezicht des Heren. Gij zult zuiveren wierook op elken stapel leggen; dit zal dan dienen als gedenkoffer van het brood, een vuuroffer voor den Here. Elken sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereed maken voor het aangezicht des Heren; van de zijde der Israëlieten is het een verbond voor altoos. En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, en zij zullen het op een heilige plaats eten, want het is allerheiligst voor hen; het behoort tot de vuuroffers des Heren; het is een altoos durende inzetting". Hier zien wij dat fijne, zuivere meel, d.w.z, het beeld van Jezus Christus, want Hij is immers dat, ware Brood uit de hemel, dat God ons gegeven heeft; het is Zijn rein, heilig Leven, waarmee Hij ons nu voeden wil, opdat wij van kleine kinderen in het geloof zullen opgroeien tot de volkomen, totdat Christus in ons gestalte verkregen heeft. Het is immers Gods bedoeling, dat wij gelijk zullen worden aan Hem, Jezus. Daarom is Hij hier uitgedrukt in dat fijne meel. In Hem is niets van zonde, niets wat Gode niet welbehaaglijk zou zijn; Hij, is die reine Heilige.

Elke koek moest uit twee tiende efa meel bereid worden, De efa is een maat, en hierin wordt dat overvloeds-leven uitgedrukt. Één tiende efa is de normale dagelijkse teerkost voor een volwassen man. Maar hier staat twee tiende efa; dat betekent dus niet alleen dat er genoeg is, maar er is overvloed, want God wil Zijn kinderen overvloeds-leven geven.

In enige Psalmen wordt die, overvloed bezongen en beschreven, o.a. in Ps. 65 vers 5: "Welzalig hij, dien Gij verkiest en doet naderen, opdat hij wone in Uw voorhoven, Zij zullen verzadigd worden met het goede van Uw huis, het heilige van Uw tempel", Zij zullen verzadigd worden!

En ook Ps. 81 vers 11b spreekt er van: "Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen". Want God heeft hier een overvloed van spijs en drank. Op die tafel waren niet alleen twaalf broden-voor iedere stam één brood-, maar er waren ook gouden bekens, kroezen en kannen voor de wijn, want die ontbrak evenmin, Hij wil ons versterken met brood en met wijn, en dat is immers Zijn eigen wezen, Zijn eigen leven, Jezus Christus wil Zichzelf mededelen aan Zijn kinderen, opdat wij mogen opwassen. En nu staat hier, dat de Heer Zelf een uitnodiging doet: "Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen".

Ik moet even een heerlijk getuigenis hierover doorgeven. Er was een eenvoudige kring van kinderen Gods; het waren kerkmensen, maar zij verlangden naar meer, en kwamen daarom eens of tweemaal in de week bij elkaar voor gebed en Bijbel lezen. Zij wilden zo graag vol worden van de Heer, vol van dat heerlijke Leven, dat de Heer belooft. Zij hadden het in hun hart gekregen om Ps. 81 te lezen, Toen zeiden zij: "De Heer zegt dat en nu gaan wij dat eenvoudig doen". Nadat zij gebeden hadden, gingen zij in het geloof met Wijd open mond om de tafel zitten en zeiden niets meer, maar met hun hart naar de Heer gericht.

En weet u wat er gebeurde? Precies, wat hier staat: "Opent uw mond, en Ik zal hem vullen". Het duurde niet lang, of zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en gingen God groot maken, en werden vol blijdschap. Ja, als wij het maar in kinderlijk geloof doen, dan geeft de Heer het, want Hij is getrouw.

Ook in Ps.16 vers 11 vinden wij een heerlijke tekst: "Gij maakt mij het pad des levens bekend; overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in Uw rechterhand, voor eeuwig". Ik weet niet, of u het al opgemerkt hebt, maar van deze Tafel staat in Lev. 24 vers 5 - 9 geschreven, dat de Tafel voor het aangezicht des Heren is, waarop de twaalf broden liggen, want, hierop is het aangezicht van de Heer gericht.

En in vers 11 van Ps. 16 staat: "overvloed van vreugde is bij Uw aangezicht". Ja want de Tafel is er niet alleen om verzadigd te worden, maar ook vooral om vervuld te worden met blijdschap en vrede. Dat staat ook geschreven in Rom.14 vers 17: "Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door den Heiligen Geest", En als wij naar Ps. 23 gaan vers 5, dan vinden wij daar: "Gij richt voor mij een dis (een tafel) aan voor de ogen van wie mij benauwen; Gij zalft mijn hoofd met olie en mijn beker vloeit over". Ziet u het: "vloeit over!"

En omdat de psalmist dit in de Heilige Geest geproefd en gesmaakt heeft, komt hij tot deze conclusie in vers 6: "Ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen", want dáár is het zo heerlijk, daar is overvloedsleven.

Zegt de wereld niet: "waar men het goed heeft, daar moet men blijven"! En ik kan u verzekeren, dat het bij de Heer heel goed is!

Hoe komt het, dat er zo weinigen daar verkeren, en dat overvloedsleven niet kennen?

Dit kan twee oorzaken hebben. De eerste is: onwetendheid, onkunde omtrent het feit, dat er reeds nu in dit leven zo'n heerlijke gemeenschap mogelijk is, zo'n overvloedsleven met de Heer. De meesten denken, dat die heerlijkheid pas komt, nadat wij gestorven en bij de Heer zijn. En natuurlijk is dat ook zo; maar de Schrift leert ons, dat het reeds voor nu is en niet alleen voor straks.

Zegt het Woord dat niet duidelijk?

In 1.Tim. 4 vers 8 lezen wij: "Want de oefening Van het lichaam is van weinig nut, doch de godsvrucht is nuttig tot alles, daar zij een belofte inhoudt van leven, in heden en toekomst.

Natuurlijk, ook straks bij de Heer, maar nú al mogen wij zijn in dat heiligdom, het is zelfs de wil van de Heer. En daarom, als men dit niet weet, dan kan men het ook niet verkrijgen, want men verkrijgt het door het geloof in Christus. En hoe zal men het geloven, als het niet gepredikt wordt? En daarom is het ook zo belangrijk en zo noodzakelijk, dat dit overvloedsleven voor nu ook gepredikt wordt in kerken en kringen. En als het gepredikt wordt, zal die prediking, als men het hart er althans voor opent, het geloof opwekken door de Heilige Geest; dan nemen wij het ook in bezit en gaat men het ervaren, zoals die eenvoudige mensen. Zij hadden het ook nooit gehoord, maar zij lazen het: "Doe uw mond wijd open". Zij wisten helemaal niet, wat er zou gaan gebeuren; zij deden gewoon, wat er stond en de Heer vertelde hen met Zijn Heilige Geest.

De tweede oorzaak kan zijn, dat de vier voorwaarden niet vervuld worden, waaraan wij moeten voldoen, om dit overvloedsleven te kunnen genieten.

Wij gaan nog even terug naar het Woord, waar wij mee begonnen zijn. In Lev. 24 vers 9 lezen wij: "En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, en zij zullen het op een heilige plaats eten, want het is allerheiligst voor hen. Het behoort tot de vuuroffers des Heren".

De eerste voorwaarde is, dat wij het op een allerheiligste plaats zullen eten. Wat wil dat zeggen?

Ten eerste dit: uit dit Schriftgedeelte zien wij duidelijk: "Het zal voor Aäron en zijn zonen zijn", dus voor de priesters.

In het Oude Testament kwamen de priesters alleen uit de stam van Levi, waartoe zij geroepen, gereinigd, geheiligd waren. Maar wij hebben, dank God, in Christus zoveel grotere heerlijkheid gekregen. Allen, die in Christus geloven, zijn nu priesters geworden. "Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap" staat in 1 Petr. 2 vers 9. Maar wat zien wij dus? Voor wie is deze Tafel des Heren?

Enkel en alleen voor de gelovigen in Christus. En dan nog alleen voor die gelovigen, die zich hebben laten reinigen, en zich willen laten heiligen, die de heiligmaking najagen, want er moet in een allerheiligste plaats gegeten worden. Wij hebben reeds gezien, zonder reiniging komt men daar niet binnen. Ook moet de gelovige naar de heiligmaking jagen, dus geen eigen heiligmaking: Er zijn altijd nog kinderen Gods, die zichzelf heilig willen maken; maar het gaat om de heiligmaking, die ons in Christus is gegeven. Dan lezen wij daarbij, dat de Heer zegt: "Het behoort tot de vuuroffers des Heren".

Een vuuroffer wil zeggen, dat het geheel gewijd is aan de Heer. Een vuuroffer gaat immers geheel in vuur op. Het brandoffer heet in het Hebreeuws "ola", en dat betekent: "het stijgt tot God helemaal op". En wat wil dat zeggen? Dat zijn zij, die zich geheel willen toewijden aan de Heer en gehoorzaam willen zijn, en in de Liefde van God willen verkeren. Toewijding, gehoorzaamheid en liefde voor de Heer en voor Zijn heilig leven. In alles: de Heer eerst! Voor dezulken is deze Tafel.

Het is immers "de Tafel voor Zijn aangezicht". Dat staat twee keer in Lev. 24. 5 - 9. Eerst in vers 6: "zes op een stapel, op de Tafel van louter goud, voor het aangezicht des Heren", en in vers 8: "dat steeds opnieuw gereedmaken voor het aangezicht des Heren".

Aan deze Tafel wil God ons niet alleen voeden met een overvloedige spijs, maar het is ook de Tafel der gemeenschap. Aan die Tafel hebben wij dus gemeenschap met de Heer, en welk een gemeenschap! De Tafel is anderhalve el hoog, en dat betekent, dat dezelfde Liefde, die zich voor ons heeft willen overgeven op Golgotha's kruist, thans gemeenschap met ons zoekt, en dat zelfde zegt ook de uitdrukking, voor het aangezicht des Heren. Het aangezicht is door de hele Schrift heen het beeld van liefelijkheid. Immers: "de hovaardigen kent God van verre"; die zijn ver van Zijn aangezicht. Maar, waar God Zijn aangezicht over verheft, wil zeggen, dat wij een wonderbare gemeenschap met de Heer hebben, en dat is een bijzonder voorrecht.

Dat is ook de zegen, niet waar: "De Here verheffe Zijn aangezicht over u". Jezus zegt het toch ook in Matth. 18 vers 10: "Ziet toe, dat gij niet een dezer kleinen veracht (dat zijn Zijn kinderen), want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen, voortdurend het aangezicht zien Van Mijn Vader, die in de hemelen is". Is dat geen wonderbaar genade-voorrecht!

Dat is een bijzondere liefelijkheid dat de Heer ons nabij is, dat wij ons a.h.w. in Zijn liefde mogen verlustigen. En als wij aan die Tafel willen zitten, dan zitten wij daar voor Zijn aangezicht en dat is de Bijzondere liefelijke gemeenschap. Maar wat zegt Jezus nu, en dat is een voorwaarde in Matth. 5 vers 8: "Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien. Daar hebben wij het aangezicht. Alleen de reine kan daar, aanzitten dat, wil zeggen, degenen, die zich dagelijks beijveren om zich te laten reinigen door onze Heer Jezus Christus aan dat koperen wasvat, door Zijn Woord en Geest, het badwater des Woords .

Dan alleen kunnen wij ook voor Zijn aangezicht zitten.

Nu komen wij tot de tweede voorwaarde.

Die Tafel is dus niet alleen voor de gelovigen, die zich willen laten reinigen en de heiligmaking najagen, en die liefelijke gemeenschap met de Heer zoeken, die zich dus geheel willen toewijden en gehoorzaam willen worden, maar het is ook de Tafel der gemeenschap met al Zijn kinderen. Is dat zo? Want er is maar één Tafel in dat heiligdom.

Op die Tafel liggen twaalf koeken, d.w.z. voor elke stam één brood.

En dan mogen de stammen ver uit elkaar wonen en misschien met elkaar in twist zijn maar op de Tafel des Heren liggen zij allen bij elkaar. Daar is geen sprake van scheiding Daarom houdt deze tweede voorwaarde in: Niet alleen ons geheel toewijden aan de Heer, maar ook toewijden aan elkander, aan Gods kinderen en ook die liefhebben, want het is hier een Liefdes-gemeenschap.

Deze Tafel is niet een Tafel van een aparte groep, van een bepaalde kerk, kring of sekte; het is de Tafel des Heren. En als wij een Tafel aanrichten, en daarbij andere kinderen Gods uitsluiten, dan is dat niet meer de Tafel des Heren, want daar kan de Heer onmogelijk zijn en Zijn aangezicht over verheffen. Daar kunnen wij ons nooit voor verlustigen in overvloed. Laten wij dat goed verstaan: En als wij nu het geheim willen weten, hoe wij deze werkelijke en zichtbare eenheid, van Gods kinderen kunnen smaken, dan moeten wij die niet gaan organiseren of door conferenties, maar alleen door dat ene Woord: "bijeengegaderen". Dan moeten wij allen bij die Ene gaan vergaderen, dan vergaderen wij ook met elkaar. Dan gaat het om Hem, en zijn wij ook bijeen vergaderd.

Of doen wij zoals de Corinthiërs, hetgeen Paulus moet afkeuren. Bij hen waren twee voorbeelden van verkeerd vergaderen en daarom hadden zij ook geen overvloedleven bij de Tafel des Heren. Het eerste voorbeeld is opgetekend in 1 Cor. 10 vers 21 en 22: "Gij kunt niet den beker des Heren drinken en den beker der boze geesten, gij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten. Of willen wij den Here tot naijver wekken? Zijn wij soms sterker dan Hij"?

Ziet u, hier is een groep, die niet verstaat, dat waar de Tafel des Heren staat, een allerheiligste plaats is, en dat men zich dus alleen aan Hem moet toewijden en niet daarnaast ook de wereld, en de boze macht kan gaan dienen.

Het tweede voorbeeld vinden wij in 1 Cor. 11 vers 29, want, er waren twisten en tweedrachten, met gevolg, dat het overvloedleven weg was. Daarom waren er onder hen velen ziek en zwak en zelfs stierven er voor hun tijd, zegt Paulus. En waarom? De tekst zegt het: want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. Wij zijn hier niet alleen samen met het Hoofd, maar ook met het Lichaam, dat is de Gemeente, dat zijn wij onder elkander als kinderen Gods. Het is toch ondenkbaar, dat de hand wel gemeenschap met het hoofd wil hebben, maar niet met de andere leden.

Als wij het Lichaam niet onderscheiden, dan betekent dat; dat wij niet beseffen, dat wij allen leden zijn van dat éne Lichaam; en dat is de Gemeente.

Nu komen wij aan de derde voorwaarde.

Kijk eens even naar de Tafel in het heiligdom. Er staan geen stoelen of, naar Bijbels begrip; aanligbanken, Heeft de Heer dan iets vergeten?

Neen, natuurlijk niet! Maar dit heeft ons veel te zeggen. Daar heeft niet ieder zijn eigen stoel of eigen ligbank. Gaat u het begrijpen?

In Lev. 24 vers 8 lezen wij, "Elken sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereedmaken voor het aangezicht des Heren; van de zijde der Israëlieten is het een verbond voor altoos. En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn". Wat ziet u? .

Het Hebreeuwse woord voor sabbat betekent letterlijk: ophouden met eigen werken, dus rust. Het is een rusten van eigen werken, en een rusten in het werk van de Heer, Nu was het Oude Verbond nog maar een voorafschaduwing, en toen kende men alleen de zevende dag als sabbat. Maar, Jezus Christus heeft het volbracht, en nu is er een rust voor het volk van God, niet voor één dag van de zeven, maar elke dag mogen wij in die rust zijn, en God wil, dat wij elke dag in die rust zullen verkeren. Hebr. 4 vers 1 zegt hiervan: "Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot Zijn rust in te gaan bestaat, den indruk zou wekken achter te blijven".

En in vers 3 staat verder: "Want wij gaan tot de rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn". Nu weten wij precies, waar die rust is, n. l. in het heiligdom. Dat is de gelovige, die daar gaat verkeren, want daar is die rust. Wilt u dus als gelovige tot die rust ingaan, dan moet u ophouden eigen werken te doen. Want Jezus Christus heeft het werk volbracht, en nu wil de Heer, dat wij in dat volbrachte werk gaan rusten.

Maar waarom zien wij hier geen stoelen? Een stoel is een instrument, waar wij ons lichaam aan toevertrouwen. Met ons volle gewicht gaan wij er op zitten, en niet met de gedachte: "nu ga ik er doorheen"; want dan zitten wij er met angst op. Een ligbank spreekt duidelijker taal. Als iemand echt moe is, heeft hij aan een stoel niet genoeg. Dan gaat hij languit op een rustbank of in een bed liggen; en met zijn volle gewicht en zijn hele lichaam vertrouwt hij zich er aan toe, zodat alle spieren ontspannen zijn. Dit is een beeld van het geestelijke.

De Heer wil, dat Hij ons met ons volle gewicht d.w.z. geest, ziel en lichaam, geheel aan Hem toevertrouwen, zoals op de rustbank, in de zekerheid, dat Hij ons draagt, daardoor ontvangen wij de kracht. Zo wil de Heer dat wij zullen rusten in Zijn volbrachte werk, en ophouden met eigen dingen te doen. En daarom vinden wij om deze Tafel geen aanligbanken, want die Tafel is Jezus, die ons voedt, die ons alles geeft, en de Heer wil niet, dat wij iets naast Hem hebben. Dat is een voorwaarde. Nu, dan moet er nog heel wat opgeruimd worden, want naast Jezus hebben wij nog heel wat stoeltjes en aanligbanken. En laten wij dan beginnen bij onze eigen kerk of gemeenschap, waartoe wij behoren.

Zoeken wij daar echt de gemeenschap met Jezus en met elkaar, of betekent dat voor ons een soort veiligheid? Men hoort wel eens zeggen: "Ja, je moet toch lid van één of andere kerk zijn, want als je later oud wordt, geeft dat toch een bepaalde zekerheid in je leven" .

Is dat zo? Dan hoop ik, dat dat stoeltje gauw vermolmd zal zijn en in elkaar zakt, want de Heer wil, dat wij ons geheel aan Hem toevertrouwen. De Here wil, dat wij ons restloos aan Hem toevertrouwen.

Er is een heerlijk lied: "Op het Godslam rust mijn ziele, vol bewondering bidt zij aan. Is Jezus ons werkelijk genoeg? Of hebben wij naast Jezus nog een ander houvast nodig in ons leven? Laten wij ons zelf ook daarin onderzoeken.

Nog een opmerking bij deze derde voorwaarde: In het Nieuwe Testament, zien wij, dat elke dag die sabbatsrust kan worden genoten. Wij lezen dat in Hand. 2 vers 46: "en voortdurend waren zij elken

dag eendrachtig in den tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden God".

Elke dag mogen wij verzadigd worden van het vette van Zijn huis en daarom moeten wij ook elke dag de Heer loven en prijzen en een heerlijke gemeenschap met Hem hebben. Want alle dagen is de Heer Wonderbaar en elke dag mogen wij die Heer dienen, en ons in Hem verblijden, en gaan wij ophouden met eigen werken, en laten het de Heer door ons doen.

De vierde en laatste voorwaarde.

Terug gaande naar Lev. 24 vers 8 en 9 lezen wij: "Elken sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereedmaken voor het aangericht des Heren, van de zijde der Israëlieten is het een verbond voor altoos. En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn". Wat zien wij? Dat brood moest dus elke sabbat daar nieuw neergelegd worden voor de Heer. Het was dus eerst aan de Heer gegeven, en na zeven dagen gaf de Heer het terug en mochten de priesters het eten. Dat is de Goddelijke gang van de zegen door heel de Bijbel heen. Willen wij de zegeningen genieten van deze wonderbare overvloedstafel, van dat overvloedleven met de Heer, dan moeten wij eerst alles aan de Heer geven, en dan geeft de Heer het daarna terug.

Mag ik een voorbeeld uit de bijbel aanhalen?

Wat heeft Abram niet een rijke zegen van de Heer gekregen. Hij was al gezegend, maar daarna werd hij nog meer gezegend, ook met aardse goederen, maar vooral met de geestelijke goederen. U leest dat geheim in Genesis 15 vers 1, hoe de Heer Abram overvloedig zegent: "Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn".

Kreeg hij dat zo maar aangewaaid? Ja alles is wel genade! Maar tevoren had Abram van alles de tienden aan de Heer gegeven in Gen. 14 vers 18 - 20, en daarom gaf God het hem honderdvoudig terug. Wilde men in het oude Testament overvloedleven hebben, dan moest men de gehele tiende aan de Heer geven. (Mal. 3 vers 10) Maar in het Nieuwe Testament lezen Wij, dat zij alles gaven. Dat was het geheim van die eerste Gemeente, want zij legden alles aan de voeten van de Apostelen. Daarom hadden zij geestelijk overvloedleven.

En hoe is het nu met die Gemeente gesteld in ons land? Er is een bekende zegswijze: in Nederland is haast ieder Christen een theoloog.

Men weet alles zo goed over de Bijbel en als men daar over begint te spreken, is het antwoord altijd: "ja maar dit en ja maar dat".

Maar zou het niet heerlijk zijn, als de Nederlandse gelovigen werden als kinderen van wie in Joh. 6 vers 9 verteld wordt. Zoals die jongen dat hij zijn vijf broden en twee visjes in Jezus handen gaf, zodat Hij er de hongerende schare overvloedig mee voeden kon, want er was nog over. Maar nu hongeren grote scharen naar de werkelijke spijs en Christelijk Nederland weet niet, wat het uitdelen moet. Niet van theologische leringen, wetenschap en kennis, maar van wonderbare Tafel des Heren moeten wij uitdelen, dat is wonderbare spijs en drank, welke Jezus is; en dan zullen zij allen gevoed en verzadigd worden.

En dan houdt men ook over, en is er geen tekort in de zendingkas.

Nederland moet nu bedelen voor zijn dienst. Maar als wij het eerst eens aan de Heer gingen geven, dan zouden wij zoveel overhouden, dat elke kerk, gemeente en kring wel tien of meer zendelingen zouden kunnen uitzenden. Geef het eerst aan de Heer, dan komt overvloedleven, en wordt een hongerende schare verkwikt en gevoed. En wij hebben de vreugde daarvan. Wat zal het jongetje blij geweest zijn, dat zijn broodjes en visjes zo'n geweldige uitwerking hebben gehad. Er is een Tafel voor ons en de Heer noodt ons te komen, maar laten wij ons geheel wijden aan de Heer, die het zo waard is, die in Zijn grote liefde Zichzelf gaf en in die Liefde nu gemeenschap met ons wil hebben, en dan zullen wij wonderen zien gebeuren. Dan krijgen wij, kinderen Gods, die vol van het Leven van Hem gaan worden: vrede, rechtvaardigheid, blijdschap in de Heilige Geest.

Wij zijn nu gekomen tot de Kandelaar in het Heiligdom. Wij lezen daarvan in Ex. 25 vers 31 - 40, waar de Heer tot Mozes zegt: "Gij zult een kandelaar van louter goud maken, van gedreven werk zal de kandelaar gemaakt worden, het voetstuk zowel als de schacht; de bloemkelken, met knoppen en bloesems, zullen daarmee één geheel vormen. Zes armen nu zullen uit zijn zijden uitsteken: drie armen van den kandelaar uit de ene zijde en drie armen van den kandelaar uit de andere zijde. Drie bloemkelken in den vorm van amandelbloesem aan den enen arm, met knop en bloesem; en drie bloemkelken in den vorm van amandelbloesem aan den anderen arm, met knop en bloesem; aldus voor de zes armen, die uit den kandelaar uitsteken. Op den kandelaar vier bloemkelken in den vorm van amandelbloesem, met zijn knoppen en bloesems. Ook een knop onder het eerste paar armen, die uit hem voortkomen en een knop onder het tweede paar armen, die uit hem voortkomen, en een knop onder het derde paar armen, die uit hem voortkomen; aldus bij de zes armen, die uit den kandelaar uitsteken. De knoppen en de armen zullen uit hem voortkomen, terwijl het geheel één gedreven werk

van louter goud is. Gij zult er zeven lampen voor maken en men zal die lampen er op zetten en het licht laten vallen naar den voorkant. Zijn snuiters en zijn bakjes zullen van louter goud zijn. Van een talent louter goud zal men hem maken, met al dit gerei. Zie nu toe, dat gij alles maakt naar het model, dat u daarvan op den berg getoond is".

Zien wij aan de Tafel de plaats, waar de gelovige in Christus is, dus gerechtvaardigd en gereinigd en vervuld met de Heilige Geest, terwijl hij een heerlijke gemeenschap heeft om zo op te groeien tot de volmaaktheid; in de kandelaar zien wij het doel van dat opgroeien:

onze roeping. En daarom komen wij nu tot een bijzonder punt.

Tot nog toe zagen wij, dat het alles enkel Jezus is: Jezus is de Poort, Hij is het Brandofferaltaar, en Hij is het ook die ons reinigt met het badwater des Woords, het koperen wasvat; ook is Hij de Deur, die de toegang geeft tot het heiligdom, als onze Hogepriester, die ons met de Heilige Geest wil vervullen, die ons ook dagelijks wil voeden met dat wonderbare voedsel en drinken met dat levende water.

Maar in de kandelaar zien wij niet alleen Christus, maar Christus verbonden met Zijn gelovigen, want de kandelaar is het beeld van Christus en Zijn Gemeente. Gods roeping n.l. bestaat niet alleen daarin, dat wij behouden en zalig zullen worden, en dat wij eeuwig leven zullen hebben, maar Gods roeping houdt ook in; dat wij nu tezamen die wonderbare Gemeente zullen gaan vormen. En daartoe zijn wij bestemd als gelovigen in Christus, en niet om eenlingen te blijven. Maar, zoals Paulus het zegt in 2 Cor. 8 vers 5: "En zij gaven zich eerst aan den Here en door den wil van God ook aan ons".

Dat de kandelaar het beeld is van de Gemeente, vinden, wij ook in Openb. 1 vers 12 en 13; daar ziet de Apostel Johannes in een visioen, hoe Jezus Christus als de grote Hogepriester wandelt tussen de zeven gouden kandelaren. En dan krijgt Johannes daar van de Here Jezus Zelf de verklaring over in vers 20 b: "en de zeven kandelaren....zijn de zeven gemeenten" .

Wij zien dus, hoe de Gemeente allereerst in de kandelaar en in het Nieuwe Testament als zeven kandelaren wordt uitgebeeld. Zeven is immers het getal van Gods totaliteit. Wij willen nu de heerlijkheid en de diepe symboliek van deze kandelaar nader gaan bezien.

In Ex. 25 vers 9 lezen wij, dat de kandelaar uit één klomp louter goud, gedreven moest worden. En in vers 39 lezen wij, dat de kandelaar van één talent louter goud gemaakt moest worden. Dat wil zeggen, dat die kandelaar met zijn voetstuk, middenschacht en zes armen, die uit deze schacht kwamen uit één stuk gedreven moesten zijn. En hier in vinden wij al een machtige sprake Gods. Het zegt ons, hoe Christus en Zijn Gemeente één is en dat niet alleen, maar ook, hoe Christus één is met de Vader, en wij weer één zijn met Hem, en dus door Hem ook met de Vader. Goud is immers in de Bijbel het beeld van de heerlijkheid Gods.

Uit dat talent goud moest eerst de voet geslagen worden met de schacht, en dat is het beeld van Christus, want Hij, is uit de Vader voortgekomen. Christus is goud van Gods goud of anders gezegd: Christus is uit de heerlijkheid des Vaders en de Vader heeft Hem al Zijn heerlijkheid gegeven, gelijk de Here zegt in het Hogepriesterlijk gebed: "De heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt".

En die zijarmen geven het beeld van de Gemeente, want wij zullen straks zien, dat de kandelaar nog een ander beeld in zich draagt. Wij hebben gelezen, dat hij versierd moest worden met amandelknoppen, bloesems en vruchten, dus het was eigenlijk een amandelboom; de schacht was de stam en de zijarmen waren de takken. Het moest dus één geheel zijn, en daarom mocht het ook niet bestaan uit onderdelen, die aan elkaar geschroefd werden. Want het is geen in elkaar gezette organisatie, maar een levend organisme. Want de Gemeente van Jezus Christus is een levend organisme, uit Hem zelf voortgekomen. Maar wat hebben de mensen ervan gemaakt! Ook in de uiterlijke vormen zijn de Christelijke kerken niets anders dan organisaties.

En nu zien wij dus, dat de zijtakken uit de schacht geslagen moesten worden. Dat wil dus zeggen: Zoals Jezus goud uit Gods goud is, zo zijn wij weer goud uit Hem, wij zijn leven uit Zijn Leven. Christus is Leven uit de Vader, en wij zijn Leven uit Hem, want wij zijn inderdaad bloed van Zijn bloed, daar wij door Zijn bloed gered en verlost en tot kinderen Gods gemaakt zijn. In het Bloed van Christus is leven, Goddelijk Leven. En wij zijn ook vlees van Zijn vlees en been van Zijn been, geest van Zijn Geest, en leven van Zijn leven, omdat wij ook dood van Zijn Dood waren, want daar begint het mee. Eerst moeten wij dood van Zijn dood worden, opdat wij zullen sterven van onze natuurlijke afkomst, aan ons zondaar zijn, aan onze Adams natuur. Dood van Jezus dood, die als de laatste Adam stierf, maar ook opgewekt is door de eeuwige Geest van God, en hierdoor zijn wij niet alleen dood van Zijn dood, maar ook leven van Zijn Leven.

Wij zien dus, dat die kandelaar een kunststuk was van smeedwerk, en dat God daartoe bijzondere mannen riep, vervuld met Zijn Geest, opdat zij met wijsheid Gods dat werk ten uitvoer konden brengen. En dit alles was slechts een schaduw van het werkelijke; want de werkelijkheid, dat is Christus en de Gemeente, is geen werk van mensen, maar het is het grote meesterwerk van God Zelf. De Almachtige God en Schepper heeft grote en heerlijke dingen gemaakt. Kijkt u maar eens in de natuur en naar de sterrenhemel. Het is alles even wonderbaar.

Maar bij alles, wat God geschapen heeft, gaat dat, wat God van Zijn Gemeente maakt, alles ver te boven. De Gemeente van Jezus Christus is het allergrootste scheppingswerk, waar zelfs engelen begeren een blik in te krijgen. Is het niet wonderbaar, waartoe God ons geroepen heeft?

Wij zien dus, dat de kandelaar een smeedwerk was, dat geslagen moest worden. Dit doet ons allereerst zien: om dit kunstwerk te vormen, moest Jezus Christus eerst geslagen worden; maar de Heer moest niet alleen geslagen worden, Hij moest daardoor ook veel lijden om ons tot heerlijkheid te kunnen brengen. In Hebr. 5 vers 8 en 9 staat immers: "en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden".

Maar niet alleen de schacht, maar ook de armen moesten er uit geslagen worden; en dit laat ons duidelijk zien, wat het Schriftwoord zegt, dat wij door veel verdrukkingen het Koninkrijk Gods binnen moeten gaan.

Men hoort vandaag, nog wel eens een wat goedkoop evangelie: als men maar het hart aan de Heer geeft, dan is het alles in orde! Maar Gods Woord zegt ons juist, dat het op lijden uitloopt, want het goud moet beproefd worden in het vuur; en al wat er van het oude nog over is, moet er uitgebrand worden door de Geest van God. Daarom zegt het Woord van God ons heel duidelijk, dat Zijn kind, door lijden heen, door vele verdrukkingen, tot de volmaaktheid wordt gebracht.

Maar Hebr. 12 vers 4 en 5a laat ons zien, dat wij nog niet zover zijn: "gij hebt nog niet ten bloede toe weerstand geboden in uw worsteling tegen de zonde en gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt". Wel wij zijn nu toch zonen geworden van God, wedergeboren door Jezus' bloed, kruisdood en opstanding, uit Gods Geest en Woord, waarlijk zonen van de levende God. Maar nu staat hier, dat zij de vermaning vergeten hebben, die tot hen als tot zonen spreekt; niet als tot geredden, maar tot zonen. Wij willen toch zonen worden, daar zijn wij ook toe bestemd, den beelde van Gods Zoon gelijkvormig te worden. Maar dan staat er verder in vers 5b - 7: "Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wien Hij liefheeft, tuchtigt de Here en Hij kastijdt iedere zoon, dien Hij aanneemt. Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, dien zijn vader niet tuchtigt? Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards, en geen zonen". Dat is een ernstig waarschuwend woord.

Verder in vers 9 en 10 lezen wij: "voorts, de tuchtiging van onze vaders naar het vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen hen op: zullen wij ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan den Vader der geesten en leven? Want zij hebben ons voor luttele dagen naar hen beste weten getuchtigt, maar Hij doet het tot ons nut, opdat wij deel verkrijgen aan Zijn heerlijkheid".

Er zijn heel wat hamerslagen nodig geweest om die kandelaar tot een pronkjuweel te maken, niet alleen in zijn vorm, maar hij was ook kostelijk versierd met knoppen, bloesems en vruchten van de amandelboom, d.w.z. met de heerlijkheid Gods. En om zulk een kunstwerk Gods te worden, moeten wij veel geslagen worden, maar daartoe geeft Hij veel genade, ja, meer dan overvloedige genade.

Paulus zegt het ook in de Timotheusbrief, dat wij door vele Verdrukkingen het Koninkrijk Gods moeten binnengaan. En allen, die hier godzalig, willen leven, zullen vervolgd worden.

Wij vinden die wonderbare eenheid ook in de Hebreënbrief zo heerlijk vervuld in Hebr.2 vers 10 en 11, "Want het voegde Hem (God de Vader), om wien en door wien alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, den Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken. Want Hij, die heiligt (Jezus Christus) en zij, die geheiligt worden (dat zijn de gelovigen, de Gemeente), zijn allen uit één".

Uit die ene klomp goud, dat is God de Vader, en Christus is uit die Ene voorgekomen en wij weer uit Hem: allen uit Één.

En nu hebben wij gezien in Openb.1, dat de Gemeente vergeleken wordt met een zevental kandelaren, en aan iedere kandelaar zijn zeven lampen. Wij zien dus een zevental van zeven, het getal van Gods totaliteit, de som van drie en vier. Drie is de Schepper vier de schepping.

En Schepper en schepping omvatten alles, wat bestaat.

En als God nu zegt en wil, dat die Gemeente dat zevental in zich heeft: zeven lampen, maar ook een zeventalige Kandelaar, dan wil dat zeggen, dat de Gemeente, zoals God die ziet, roept en bestemt, de totaliteit vertegenwoordigt. In de Gemeente zijn dus Schepper en Schepping vertegenwoordigt, beide één geworden. Want Jezus Christus is uit die eeuwige God en is met God eeuwig God, maar is mens geworden, en Zijn Gemeente neemt Hij uit de schepselen, uit Adams, geslacht, en die brengt Hij door wedergeboorte tot zonen van God, Daarom ziet u ook, dat in de schacht vier bloesems en vier knoppen en vruchten moesten worden verwerkt, maar in de armen drie. Wat wil dat zegen?

Jezus Christus is de schacht, die uit God is, maar Hij draagt de schepping (4) nu in Zich, want Hij heeft ons vlees en bloed aangenomen en is de mensen gelijk geworden, En de armen zijn uit de schepping genomen, en die dragen nu God in zich, want Christus woont in ons door de Heilige Geest

en door Hem ook de Vader, en zij draagt elk kind van God, de totale God in zich. En daarom zien wij in de Gemeente, schepping en Schepper op een wonderbare wijze verenigd. En dat is de totaliteit in één; en dat toont ons, dat God de Ontwerper van die Gemeente is. En wanneer heeft Hij de Gemeente ontworpen?

Velen zeggen, dat de Gemeente begon bij de Pinksterdag. Ja, toen begon zij zichtbare vorm te krijgen. Maar wat zegt Gods Woord ons? Dat God die Gemeente al voorgekend heeft van voor de grondlegging der wereld; dat God voor den beginne die Gemeente al gezien, gewild en bestemd had en pas in de volheid der tijden tot aanzien heeft geroepen. Wij vinden dat in Efeze 3 vers 8 en 9: "Mij, verre weg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen en in het licht te stellen, wat de bediening vat, het geheimenis inhoudt, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen". En in Efeze 1 vers 4 lezen wij: "Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de grondlegging der wereld".

Dit geheimenis is verborgen gebleven in God, de Schepper, maar is op de Pinksterdag geopenbaard geworden.

Daarom is die kandelaar niet alleen het grote meesterwerk van God, maar is door God al voorgekend vóór alles. Waarom? Met een geweldig doel, n.l.: De Gemeente moet het Goddelijk orgaan worden om heel Zijn schepping tot heerlijkheid te brengen, onder leiding van haar Hoofd Jezus Christus, opdat God alles in allen zal worden, en zijn. En dat is iets groots en wonderbaars!

Wij hebben gezien, hoe de kandelaar versierd moest worden met amandelbloesems, knoppen, en vruchten. Het was dus tevens een amandelboom.

Wij vinden in het Woord van God de symbolische betekenis van de amandelboom in Jer. 1 vers 11 en 12: "En het woord des Heren kwam tot mij: Wat ziet gij, Jeremia? Toen zeide ik: ik zie een amandeltwijg. Daarop zeide de Heer tot mij, Gij hebt goed gezien, want Ik waak over Mijn Woord om dat te doen".

Waar is de amandelboom dus een symbool van"?

Dat het Woord van God zal gaan doen, waartoe God het uitgezonden heeft, m.a.w. dat het Woord van God door God Zelf zo werkzaam is, dat het knoppen, bloesems en vruchten voort gaat brengen. En waarom heeft God nu de amandelboom daarvoor genomen?

Dat heeft een natuurlijke grond.

In het Hebreeuws heeft de naam Voor amandelboom een heel merkwaardige betekenis: n.l. "vroeg in de weer" of "vroeg wakker zijn". Waarom geven zij deze boom die naam?

Omdat de amandelboom de eerste vruchtboom is, die gaat bloeien en spoedig daarop al vruchten krijgt, terwijl de andere vruchtbomen dan nog dor zijn. Aan het einde van de winter, terwijl al het overige vruchtgeboomte nog niets opleverde, was de amandelboom al "vroeg in de weer" voor de anderen. Hij was de eersteling, niet alleen in het bloeien, maar ook snel in het vruchten krijgen. Het was dus een ijverige boom; en dat bedoelt God er mee, want Hij wil en zoekt een orgaan van mensen, in wie Zijn Woord het eerst bloesem gaat krijgen en tot heerlijke vruchten gaat worden, en dat zo het Woord snel tot Zijn doel en recht kan komen. En dat is de Gemeente.

Wij lezen nog zo'n wonderbare geschiedenis in de Bijbel in Num.17 vers 1 - 8. Het is de geschiedenis van de twaalf stokken, die Mozes in het Heiligdom moest leggen, waar ook de kandelaar stond, en de volgende morgen bleek, dat er elf dor waren gebleven, maar één stok had in de tijd van één nacht bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen. Dát ging dus heel vlug; dat een dor ding, een stok, die geen wortels had, geen aarde om te groeien en ook geen water, toch tot een vruchtdragende stok werd. En dat gebeurde in het Heiligdom.

God wil dat ook met ons doen. Die dorre stok kon dit niet uit zichzelf bewerken, maar dat was het werk van God. Waarom?

Omdat God Aäron daartoe geroepen had. En dat is een beeld van de Gemeente van Jezus Christus, indien zij in het heiligdom verkeert, want daartoe heeft God ons geroepen en bestemd tot een wonderbaar orgaan, en daarom zijn in die Gemeente ook Schepper en schepping vertegenwoordigd en verenigd geworden. En God wil dat orgaan gebruiken, om heel de schepping tot heerlijkheid te brengen en daarom is de Gemeente ook geroepen tot een koninklijk priesterschap.

Wat betekent dat? Dat de Gemeente een middelaarstaak heeft tussen heel de schepping en God. Daarom moest Petrus zeggen: "Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een priesterschap" (1 Petr. 2 vers 9a). Dat betekent, dat wij allen met elkander, onder ons Hoofd en Heer, Jezus Christus en onder leiding van Zijn Geest, een middelaarstaak hebben om de hele schepping tot God terug te brengen. Maar, als God ons daartoe roept, móeten wij gehoorzaam zijn. Want de stok kwam niet tot bloeien in de Voorhof of daarbuiten, maar Mozes moest hem in het Heiligdom leggen. En als wij in het Heiligdom verkeren, dan gebeurt dat wonder, als wij in gehoorzame overgave ons geven aan Hem, die Zelf over ons waakt.

Daarom dat beeld van die amandelboom, die vroeg in de weer was .En God wil, dat de Gemeente Van Jezus Christus eerstelingen zijn, die vroeg in de weer zijn voor Hem, dus wakker, wakende en biddende zijn en zo door Hem gebruikt te kunnen worden. Wij zien dus, hoe de amandel boom de eersteling is, en daarom wordt de Gemeente ook eerstelingen genoemd. Wij lezen dat in Jac. 1 vers 18: "Naar Zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid om in zekere zin eerstelingen te zijn onder Zijn schepselen", zoals de amandelboom onder de vruchtbomen.

Dat zegt Paulus ook in 2 Thess. 2 vers 13: "Maar wij behoren God te allen tijde om u te danken, door den Here, geliefde broeders, dat God u als eerstelingen Zich verkoren heeft tot behoudenis, in heiliging door den Geest en geloof in de waarheid".

Als de Gemeente in die kandelaar dan ook afgebeeld wordt met amandelbloesems, dan betekent het dit, dat Gods Woord in ons werkzaam moet zijn en dat wij dat Woord in ons moeten Opnemen, zoals Jezus Christus Zelf het Woord van de Vader is. Die Thessaloniszen-gemeente wordt door Paulus en de medebroeders tot een voorbeeld gesteld voor de andere gemeenten in 1 Thess. 2 vers 13: "En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen, niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een Woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft".

Die gemeente ging dus niet zeggen: " ja, maar". Zij hadden geen kritiek en aanvaardden het door Paulus gepredikte Woord.

Dat wij toch verlost mochten worden van die moderne Bijbelkritiek, en uitleg van mensen, maar eenvoudig het Woord geloven, zoals het geschreven staat.

Indien wij zeggen: "Heer, ga Uw gang. Doe met mij naar Uw Woord", dan gaat het werkzaam in ons worden en vruchten voortbrengen. Dan wordt het onmogelijke mogelijk. Kijkt u maar bij Maria. Het was toch onmogelijk, zonder gehuwd te zijn en zonder een man te bekennen, om bevrucht te worden. Maar de engel zegt tot haar: "De Heilige Geest zal over u komen". En wat zegt. Maria? _Mij geschiede naar uw woord!

En het Woord werd ogenblikkelijk in haar werkzaam door de Heilige Geest, door God.

Het bracht de vrucht voort, de heerlijkste, de eerste: Jezus Christus, de vleeswording van Gods Zoon. Er is nog een kleine Gemeente in de eindtijd, waar de Heer Jezus alleen maar lof en roem over heeft (Openb. 3 vers 7 - 13). En dat is een zeldzaamheid, want wij vinden juist, hoe er een dalende lijn is in de Gemeente-geschiedenis, en dat Jezus in het laatste (zevende) zendschrijven zegt: "Ik moet u uit Mijn mond spuwen, omdat gij lauw zijt".

Maar die klein verstrooide Gemeente te Piladephia zal de bruid zijn, die straks weggenomen zal worden en daarvan zegt Jezus in vers 8 dit geheimenis:"Ik weet uw werken: zie, Ik heb een geopende deur voor Uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten; want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt Mijn woord bewaard (in de grondtekst staat letterlijk: gij hebt u aan Mijn Woord vastgehouden) en Mijn Naam niet verloochend". En aan die Gemeente, de bruid, belooft Jezus ook, dat Hij haar weg zal halen vóór de grote verdrukking, voor de ure, der verzoeking.

Zo zien wij, hoe nodig het is, om te komen tot vrucht dragen, waartoe wij bestemd zijn.

Zegt Jezus het niet in Joh. 15 vers 16: "Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geven wat gij Hem bidt in Mijn Naam". Als wij zo waarlijk Jezus toelaten in ons leven, en aan het hele Woord van God gehoorzaam worden, zodat het werkzaam wordt in ons hart, dan dragen wij al heel gauw bloesem. Kijkt u maar naar de Samaritaanse vrouw. Zij was een overspelige, maar zij kwam tot geloof door en in Jezus, en ging dadelijk terug om deze Christus te verkondigen, zodat hele plaats naar Jezus toekwam.

Wat een kostelijke vrucht!

Als het Woord van God maar werkzaam is, dan gaan wij direct vruchten voortbrengen. Het heeft bij deze vrouw niet eens één nacht geduurd, nadat zij het gesprek met Jezus had beëindigd, of zij vergat alles, ook dat moeizaam water halen. Want dat was het moeilijke werk voor haar, waar zij zo over inzat, toen zij dat gesprek met Jezus kreeg. Omdat zij zich schaamde over wat de mensen over haar vertelden, moest zij overdag, in de hitte, het water, halen. Maar nu, na dat gesprek, dacht zij niet meer aan haar probleem, en zij ging Hem verkondigen, en de stad kwam tot Jezus. Daarom bestaat de versiering van deze kandelaar uit de bloesems en vruchten van de amandelboom. Dat wil dus zeggen, dat het sieraad van de Gemeente is, dat Gods. Woord in ons werkt en wij vrucht dragen. En dat betekent, dat wij niet met eigen leringen en wetenschap komen, maar dat het Woord van God letterlijk in ons gestalte krijgt, in ons vlees wordt.

De Kandelaar moet ook licht geven, daartoe is hij bestemd, want de kandelaar, al is hij nog zo mooi, die geen licht geeft, is een onding, waar men zelfs over kan vallen in het donker. En een gemeente, die geen licht geeft, daar struikelt de wereld over. En dat mag niet het natuurlijke licht zijn, maar alleen

het licht, dat God toestaat, Goddelijk licht, en dat is Jezus Christus: Hij is het Licht. De kandelaar geeft van zichzelf geen licht, maar er staan zeven lampen op.

En wat zegt nu de Bijbel? Wat is een lamp? De lamp is weer: het Woord van God.

Eerst moet het Woord van God in ons vrucht dragen en gestalte krijgen, en daarna heeft de Gemeente de bestemming om de drager te zijn van het Woord van God, en nergens anders van. Niet van allerlei theologische leerstellingen. De Gemeente van Jezus Christus is geroepen door God om het totale Woord van God te dragen, zoals de kandelaar bestemd is om de drager te zijn van de zeven lampen (de totaliteit), die bovenop de kandelaar geplaatst zijn. Want wij moeten niet alleen het Woord dragen, maar het Woord van God hoog houden, want dat Woord is de Waarheid, en een andere Waarheid kennen wij niet.

De Bijbel is het Woord van God, van kaft tot kaft, van Genesis 1 tot Openb. 22, het geïnspireerde Woord van God, dat God ingeademd heeft en wat Geest en Leven is.

Een gemeente kan zeer orthodox zijn, kan zweren bij de Bijbel en de Bijbel kussen en dus die Bijbel hoog houden, maar daarmee is die gemeente nog geen lichtdrager. Die lamp moet licht geven, en daarom is het nodig, dat die lamp gevuld is en blijft met zuivere olijfolie, want zo zegt het Woord van God het.

En nu komen wij bij een bijzondere waarheid. Alle gaven mocht Israël vrijwillig geven, naar dat zijn hart hem daartoe drong. Maar er was één ding, dat niet vrijwillig was, dat was de olie voor het licht (Ex. 27 vers 20). God verbiedt niet, dat het vrij ingezameld mag worden, maar Hij beveelt, dat de kinderen Israëls zuivere olijfolie moesten brengen, opdat de lampen brandende zouden blijven. Dat is dus een gebod. En nu zit de Gemeente van Jezus Christus niet meer onder de Mozaïsche wet, want de Heer Jezus heeft die wet vervuld. Maar wij zijn nu onder de wet van Christus, en dat was ook een gebod, dat God niet aan de vrijwilligheid overlaat.

Bij vele kerkdiensten begint men trouw met het voorlezen van de Wet der tien geboden. Het kan een goede uitwerking hebben; maar de gemeente hoort niet bij het Oude Verbond. Maar het gebod, dat voor de Gemeente geldt dat moet verkondigd worden. En dit luidt "wordt vervuld met de Heilige Geest". Dat is een eis van God.

De eerste keer moesten de lampen geheel gevuld worden. Zo wil ook Jezus Christus ons voor de eerste maal vol maken van Zijn Heilige Geest; maar daarna is het elke dag nodig om die lamp weer bij te vullen. Dat deed de hogepriester tijdens het ochtend gebed, dat tevens het morgenoffer was, en bij het avondoffer, want de lampen moesten tweemaal daags gereinigd en de pitten bijgesteld en bijgevuld worden, zodat de vlam voortdurend goed licht geven kon. Dat was een zeer belangrijk werk, dat God daarom aan de hoogste in rang, de hogepriester, opdroeg. Verstaan wij de diepe, geestelijke zin hiervan?

Jezus Christus, als de hoogste in rang in Zijn Gemeente, de grote Hogepriester is het, die Zijn Gemeente en al haar leden, iedere dag wil reinigen en schoonmaken en de lampen bijvullen, zodat wij voortdurend een helder licht kunnen verspreiden. Daarom moeten wij ons ook stellen in de hand van de Heer, en ieder morgen en iedere avond in gebed met Hem gemeenschap hebben; dan wil Hij ons reinigen, heiligen en bijvullen met de olie des Geestes.

Hier zien wij, de olie was niet naast de lamp, want dan zou hij zijn werk niet kunnen doen, er zou zelfs gevaar voor brand kunnen ontstaan. Neen, die olie was in de lamp. En daar moeten velen maar eens goed over nadenken! De Heilige Geest is in het Woord en werkt alleen vanuit dat Woord en door dat Woord en er niet naast en er niet los van, want dan krijgen wij brand en brokken!

Bij het koperen wasvat zagen wij, hoe Jezus ons door het Woord, dat Hij ons toedient door de kracht van de Heilige Geest, als door badwater, wil reinigen. Maar in ons getuige-zijn hier, als wij gevuld zijn, dan zien wij, hoe de Heilige Geest vanuit het Woord werkt.

Ik heb mij er dikwijls over verwonderd, hoe juist in de kring van het volle evangelie, weinig Bijbelkennis gevonden wordt en zo weinigen de diepte van het Woord van God peilen. Gevolg daarvan is: ontsporing! Want de Geest voert ons altijd terug naar het Woord, en werkt daar niet buitenom, want Woord en Geest kunnen niet gescheiden worden. En toch voelt men zich in die kringen gezegend en zegt, dat het weer geweldig is geweest, n.l. als er veel in tongen gesproken en geprofeteerd is. Maar, als er een broeder komt, vol des Heiligen Geestes, die het Woord gaat verklaren, dan vindt men het maar, matigen daar heeft men ook niet zoveel interesse voor. Dan moeten wij ons afvragen: "zijn zij dan werkelijk gevuld met de Heilige Geest". Want de Heilige geest voert ons naar het Woord God wil, dat het Woord vruchtbaar in ons zal worden, en dat vanuit dat Woord een licht gaat komen door de kracht des Heiligen Geestes.

Iedere profetie, die los is van het woord, zegt mij niets en Leg ik rustig naast mij neer! Profetie moet overeenstemmen met het Woord van God, en is ook volkomen in overeenstemming met het reeds geprofeteerde, want de Bijbel brengt ons in dat opzicht alles. De olie is dus in de lamp, het woord van God. Maar, nu daar ook nog een, pit in branden, wil het licht eruit te voorschijn komen. Want de

Heilige Geest wil het licht te voorschijn brengen uit het Woord, en dat licht is Jezus Christus; Hij is het Licht der wereld; Hij is de niet geschapen Zonne der gerechtigheid. God wil, dat de hele schepping door Hem verlicht zal worden, en daartoe is de Gemeente groepen om evenzo licht te zijn, want Christus moet geopenbaard worden door Woord en Geest. De Heilige Geest is niet gekomen om Zichzelf te verheerlijken, om eer voor Zich op te eisen, maar Jezus zegt: "De Trooster, die komen zal, die zal Mij verheerlijken, het uit het Mijne nemen en het u verkondigen" (1 Joh. 16 vers 14).

De Heilige Geest is gekomen om God en Christus groot te maken en te openbaren doormiddel van het Woord en niet daar buitenom. En welke taak heeft nu dat pitje? Dat pitje mogen wij zijn. En dat betekent: hoe meer wij lichtdrager mogen zijn, hoe kleiner wij worden, want dat pitje verbrandt steeds; wij moeten minder worden, en Hij moet wassen. En dat pitje moet ook schoon zijn, rein zijn en dat wil Jezus doen, want anders kan het geen Goed licht geven, en het moet ook op de juiste hoogte staan, daar een te klein pitje geen licht kan geven: een slap, lauw Christendom, dat geen licht geeft, is God niet welgevallig. Maar een hoge pit geeft ook geen licht, die walmt en maakt alles zwart; een hoogmoedig, zelfverzekerd Christendom is even gruwelijk voor God. De pit moet dus precies de juiste maat hebben, en Jezus wil daar voor zorgen. Hij is de Hogepriester, die zorgt, dat de lamp precies het goede licht geeft. En 'wat gebeurt er dan? Dan ziet men van dat pitje niets, want het deel, dat wij zien is boven de olie en omgeven door de vlam. Het pitje zelf is dus niet zichtbaar, maar men ziet de vlam en het licht, en dat is Christus. De rest van de pit zit gedrenkt in de olie, d.w.z. verborgen in het Woord en in de Heilige Geest.

De lampen stonden zó, boven op de kandelaar, dat het licht aan de voorzijde viel, maar het viel allereerst op de kandelaar zelf, d.w.z. dat de Gemeente, die het licht van Christus verspreidt, in de eerste plaats er zelf door gezegend wordt, en het licht in nog heerlijker mate ontvangt.

Die mooie gouden kandelaar, bestraalde met dat wonderlijke licht, heel het Heiligdom. Zo wil Jezus, dat wij een licht zullen zijn in deze wereld. Niet de lamp onder een korenmaat zetten, maar op de kandelaar, zodat het ieder verlicht, die in het huis is.

Welk een genade, dat wij tot die heerlijkheid geroepen zijn om lichtdragers te worden, opdat Zijn Naam verheerlijkt moge worden.

Wij zijn nu gekomen tot aan het reukofferaltaar, dat u hier in het heiligdom ziet staan, maar zoals wij straks zullen zien, zou het in werkelijkheid in het Heilige der Heilige moeten staan. Wij lezen in Ex. 30 vers 1 - 10: "Gij zult een altaar, een offerplaats voor reukwerk, maken; van acaciahout zult gij het maken; één el lang en één el breed, zodat het vierkant is en twee el zal zijn hoogte zijn; de hoornen zullen daarmee één geheel vormen. Gij zult het overtrekken, met louter goud, het bovenzijde en de zijvlakken rondom, en de hoornen. Gij zult er een gouden omlijsting omheen maken. Twee gouden ringen zult gij er voor maken onder de omlijsting, aan de beide zijanten zult gij ze maken, op de beide zijden, en zij zullen dienen als houders voor draagstokken om het daarmee te dragen. Gij zult dan de draagstokken van acaciahout maken en overtrekken met goud. Gij zult het zetten vóór het voorhangsel, dat vóór de ark der getuigenis is, vóór het verzoendeksel, dat boven de getuigenis is, waar Ik met u zal samenkomen. Aäron nu zal daarop welriekend reukwerk in rook doen opgaan; elken morgen, wanneer hij de lampen in orde maakt, zal hij het in rook doen opgaan. Ook wanneer Aäron de lampen aansteekt in de avondschemering, zal hij het in rook doen opgaan voor het aangezicht des Heren als een bestendig reukwerk voor uw geslachten.

Gij zult daarop geen vreemd reukwerk brengen, noch brandoffer noch spijsoffer, ook een plengoffer zult gij er niet op plengen.

Aäron zal met het bloed van het Zondoffer der verzoening één maal per jaar op zijn hoornen verzoening doen; één maal per jaar zal hij er verzoening op doen voor uw geslachten; allerheiligst is het voor den Here".

Dit gouden reukofferaltaar toont ons een zekere climax van heerlijkheid in het Heiligdom. Wij hebben gezien, hoe God vele rijkdommen bereid heeft voor Zijn kinderen in het Heiligdom, hoe Jezus Christus een wonderbare dis heet aangericht, een Tafel, om ons het overvloedsleven te schenken, en ook hebben wij gezien een overvloed van licht (de Kandelaar). Dit alles is voor Gods kinderen bereid in dat Heiligdom, maar alleen op grond van dat volbrachte werk van Jezus Christus.

Maar in dat gouden reukaltaar zien wij afgebeeld Jezus Christus, als de grote Hogepriester, die voor Zijn volk bidt en pleit. Deze climax, dit opgaan van heerlijkheid tot heerlijkheid, vinden wij zo duidelijk in Rom. 8 vers 34 vermeld: "Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit Want door deze verhoogde en opgewekte Christus krijgen wij de toegang tot het Allerheiligste.

De Voorhof is de plaats van onze verzoening en reiniging.

Het Heiligdom is de plaats van onze heiligmaking, zodat wij overvloedsleven ontvangen.

Maar, wat meer is; de Opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die is het ook, die voor ons pleit. Hier zien wij dus dit gouden reukaltaar. God gaf de plaats, waar dit altaar moest staan, zeer nauwkeurig aan.

Wij vinden dat in Ex. 30 vers 6: "Gij zult het zetten vóór het voorhangsel, dat vóór de ark der getuigenis is, vóór het verzoendeksel, dat boven de getuigenis is, waar Ik met u zal samenkomen".

Maar in Hebr. 9 vers 3 wordt duidelijk vermeld, dat het altaar achter het voorhangsel moest staan: "en achter het tweede voorhangsel was een tent, genaamd het heilige der heiligen, met een gouden reukofferaltaar en de ark des verbonds rondom met goud overtrokken". Ziet u, de heilige Geest plaatst het nu heel duidelijk achter, en niet zoals bij Mozes vóór het voorhangsel. Het is vanzelfsprekend, want, wij weten immers, dat God Jezus Christus uitermate verhoogd heeft, en dat Hij nu in de troon van God gezeten is aan Zijn rechterhand. En dat is dus niet in het Heiligdom, maar in het Heilige der Heiligen, waar de troon van God is; en daar is Hij onze grote Middelaar en Hogepriester, die voor ons pleit. Daar is Hij dag en nacht voor het aangezicht van de Vader, ons ten goede.

Dat het bij Mozes en bij de kinderen Israëls vóór de voorhang geplaatst was, dat kon niet anders, omdat zij bij een schaduwdienst leefden; en God verordeneerde in deze dienst, dat de hogepriester slechts één keer in het jaar door het voorhangsel heen in het Heilige der Heiligen mocht komen voor de verzoening op de grote verzoendag. Overigens moest hij iedere dag twee maal dit reukaltaar bedienen.

En dan begrijpen wij wel, wanneer dit altaar in het Heilige der Heiligen zou staan, kon de hogepriester onmogelijk aan die opdracht voldoen, want hij mocht hier niet binnengaan dan slechts eens per jaar op de grote verzoendag, omdat dát de schaduwdienst was, terwijl men wachtte op de vervulling ervan.

En daarom was het altaar dus gezet op de grens naar het Heilige der Heilige, zodat de hogepriester in Israël het toch iedere morgen en avond kon bedienen. Maar in werkelijkheid staat het dus nu in het Heilige der Heiligen. Want toen Jezus Christus gekomen was en dit vervuld had, scheurde het voorhangsel, toen Hij uitriep: "Helt is volbracht". En nu is er een vrije toegang gekomen tot de troon van God. En daarom weten wij ook, dat Hij nu als Hogepriester en Middelaar een veel betere bediening heeft.

Wij willen nu met elkander de heerlijke symboliek van dit gouden reukaltaar. dat ons verkondigt: "Wij hebben een grote Hogepriester over het huis van God", nader bezien.

Wij moeten in verband hiermee goed weten, dat Jezus niet bidt voor de wereld, maar voor Zijn kinderen.

Voor de wereld is Hij gekomen als de Poort, in Zijn vernedering, die roept: "Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt".

Maar hier, in het Heilige der Heiligen, bidt Hij als de verhoogde, Christus voor Zijn Gemeente, opdat wij tot de volmaaktheid zullen komen, die Hij heeft.

Wij hebben gezien, dat dit reukaltaar een overeenkomst heeft met het brandofferaltaar, maar ook is er een onderscheid.

De overeenkomst bestaat hierin, dat beide van acaciahout zijn gemaakt en het acaciahout toont ons, hoe Jezus Christus volkomen mens is geworden, want als enige Zoon van God kon Hij ons niet redden, Hij moest mens worden, omdat de mens overtreden had en alleen een mens kon die schuld weer wegnemen. En zo heeft Hij in vernedering op het kruis; als de laatste Adam, voor ons allen de zondedood gedragen, door ons aller schuld in Zijn lichaam op het hout te brengen. Maar Hij is verrezen als de nieuwe Mens, de eersteling uit de doden van een nieuw mensengeslacht, zonen van God, verwekt in Christus, Gods Zoon, uit Zijn bloed en vlees en uit de kracht van Gods Geest.

WORDT VERVOLGD.